

Uboge Dragice božični večer.

Dkoli šeste ure zvečer so mati, revna vdova, oblekli malo Dragico na Sveti dan. Oblekli so ji naj-lepšo obleko, ki jo je bila dobila od botre v dar. Dragica je bila ubog otrok. Večinoma je hodila prav revno oblečena. Le redkokedaj si jo videl v boljši obleki. Tembolj se je zveselila danes, da bo mogla v lepši obleki s svojimi zalo oblečenimi tovarišicami.

„Tu imaš molitvenik in voščenico“, rekô ji bolna mati. „Zdaj pa glej, da odhitiš v šolo. Bodi tam prav pazljiva, da mi boš vedela mnogo povedati, ko prideš domov.“

Dragica je odbrzela v šolo preko večjega mestnega trga. Ko pride tja, zagleda veliko število malih hoi, ki so bile tam razpostavljene na prodaj. Zdajpa-zdaj se je približal kdo, kupil si hojo ter jo odnesel veselega lica. Umevno! Saj so kupci že vnaprej mislili na veselje, ki ga bodo imeli njihovi otroci ob lepem božičnem drevescu. Dragica se ni mogla nagledati lepih drevesc. Kakor vkopana je stala pred njimi. Zdajci ji nekdo potrka na ramo. Dragica se obrne. Za njo stoji prijazna, lepo oblečena gospa.

„No, otrok moj“, jo nagovori gospa, „ali si izbiraš tudi ti božično drevesce?“

„Ah, ne!“ odgovori Dragica. „Ljubi Jezusček ne prihaja k nam. Moja mati so zelo ubogi. Veseli sva, če dobiva kaj kruha v hišo. Toda jaz moram v šolo k božični slavnosti. Tam bo tudi lepo!“

Prijazna gospá pogladi Dragici bleda lica ter jo povpraša, kako se zove in kje stanuje. Ko to izve, pristavi še: „Nič ne žaluj, dobri otrok! Jezusček iznenadi časih tudi uboge otroke, če so le dobri in pridni!“ Po teh besedah izgine gospa, a Dragica pospeši korake, da pride še o pravem času v šolo. Tu je bilo zbranih že mnogo otrôk. Vsak je imel voščenico v rokah. Ko je odbila ura šest, si jo je smel prižgati vsak otrok. Kmalu je bila vsa šolska soba razsvetljena, iz sto otroških grl je zadonela vzosita pe-

sem: „To je Gospodov dan!“ Ko so izzveneli zadnji glasovi te lepe pesmi, stopi gospod učitelj na oder in izpregovori kratek nagovor do otrok. Začel pa je s to le pesmico:

Ljubi otroci, vsi v duhu z menoj
V hlev betlehemiški hitite nocoj —
Tu se prepričajte, kaj nam to noč
Oče nebeški je pošlal v pomoč.

Luč čarokrasna se kaže očém,
Sije na jaslice v hlevcu le-tém,
V njih pa na slami v plenicaх леži
Detece božje; krasnejšega ni.

Oj, upognite kolena še vi,
Kakor pastirci, molite ga vsi,
Z angelci pojte mu pesem glasno,
Da se razlegala bode v nebó!

Kaj li, o Jezusček, tebi naj dá
Dete sirotno, ki nima zlata?
Pa saj zlata ne zahtevaš od nas,
Nego le naše ljubezni dokaz.

Sprejmi zatôrej srce naše v dar,
Tebi poklanjamo ga na altar,
Srce posvéti nam, Jezusček ti,
V večni ljubezni naj zá-te gori!

„Velike zaklade“, takó je nadaljeval gospod učitelj, „nam je prinesel Jezusček iz nebes. Posebno je trosil svoje dari med drage mi otroke. Pač je ljubi Jezusček že davno v nebesih ter sedi na desnici nebeškega svojega Očeta; toda on pošilja še vedno na tisoče dobrih ljudi, da na zemlji natihoma skrbé za dobre otroke in jim napravljajo mnogo veselje! In tudi v najubožnejšo kočó pošilja svojega poslanca ali poslanko, saj je bil naš Zveličar prijatelj ubogih ljudi in rad je dohajal k njim, da jih je tolažil, razveseljeval ter jim delil mir in srečo.

Da se pa v ljubezni zmerom spominjate ljubega Jezusčka, da nikdar ne pozabite nanj, da vam je nebeški Detoljub vedno pred očmi, zato je prijazna oseba darovala naši šoli to lepo sliko. Poglejte jo!“

To rekši potegne gospod učitelj zagrinjalo s table, — oj veselje! Pred očmi presenečenih otrok

se pokaže krasna oljnata slika, kažoč podobo Jezusa Kristusa, božajočega in blagoslavljaljočega otročiče! O, kako so se svetile otrokom oči! Tudi Dragica se ni mogla nagledati krasne slike. Mislila si je: „Morda pošlje nebeški Detoljub tudi k meni kakega poslanca ali poslanko, kakor so rekli gospod učitelj; potem bom pa še pridnejša in pobožnejša!“

Otroci so zapeli božično pesem, odmolili ter odšli domov. Lepo v redu so odhajali, voščeč gospodu učitelju „vesele praznike.“ Dragica se je napotila z dvema součenkama proti domu. Ko so jo zavile v bližnje ulice, so se svetile že iz vseh hiš lučice, in marsikako božično drevo je bilo krasno okičeno. Dragičini prijateljici sta zadovoljni in nasmehoma ugibali, kaj jima je prinesel ljubi Jezusček doma.

„Kaj pa tebi prinese Jezusček, Dragica?“ povpraša ena deklic.

„Meni!“ odgovori Dragica, „meni ne prinese pač ničesar. Ah, da bi le ozdravil mojo ljubo mamico! Dovolj bi mi bilo to in zahvalila bi ga tisočkrat.“

Zdajci ji spet potrka nekdo na ramo, veleč ji: „Teci, teci, Dragica! Ljubi Jezusček te je iskal doma in ti je prinesel nekaj lepega!“

Dragica misli, da so te besede govorjene le v šali. Toda presenečena je le; kajti zazdi se ji, da je to glas tiste prijazne gospe, ki je govorila ž njo pred šolsko slavnostjo. Žal, da vsled teme ne more videti v obraz osebi, ki jo je nagovorila. Dragica res pospesi korake ter kmalu priskaklja v sobico k materi. Kakó se začudi, ko ugleda na mizici lepo božično drevesce. „Z a p r i d n o D r a g i c o“ — je bilo napisano na listku pod drevescem. Okoli drevesca pa so stali zimski čeveljčki, gorka ruta, volnena obleka pa vse polno jabolk, orehov, kolačev, pa tudi dokaj šolskih potrebščin: zvezkov, svinčnikov, peres i. t. d. Dragica ni vedela, ali je vse to res, ali se ji le sanja.

„Mama, mama! Odkod pa vse to?“ zakliče deklica.

„Jaz sama ne vem!“ odgovori mati. „V mraku je prišla neka gospa, prinesla je božično drevesce in darila, položila vse to na mizo ter rekla: Tu pošilja

ljubi Jezusček dobri Dragici nekaj božičnih daril. To rekši je brzo odhitela.“

Dragica se spomni prijazne gospe, ki jo z njo govorila, ter pové materi vso zgodbo.

„Res je res“, povzamejo mati. „Ljubi Jezusček ima mnogo poslancev in poslank med dobrimi ljudmi. Gredo od hiše do hiše v njegovem imenu. Tudi k ubogim otrokom jih Jezusček pošilja. Veseli se, Dragica, da je tudi k tebi prišla taka Jezusčkova poslanka. In, če jo še kdaj srečaš, zahvali jo, bodi ji prijazna in hvaležna!“

„O, dà, dà, ljuba mama!“ odgovori Dragica. „Slušati vas hočem vedno in vljudna bom, da bo ljubi Jezusček tudi mene mogel prištevati med svoje otroke!“

Ko je Dragica po božičnih praznikih zopet šla v šolo, je prišla v razred tista gospa. Izpraševala je gospoda učitelja o mnogem otroku in tudi o ubogi Dragici. Ko je slišala o nji le dobro, se ji je približala, pobožala jo ter vprašala, če so ji bile vseč darovane reči.

„Oj kako vseč. dobra gospa,“ odgovori Dragica, ko spozna v gospej ono prijazno osebo, ki jo je nagovorila na poti. Ker je domnevala, da je ta gospa njena dobrotnica, ki jo je poslal sam Jezusček, je še pristavila: „Hvala lepa!“ In poljubila je gospé roko.

„Le bodi vedno dobra in pobožna!“ ji pripomni gospa. „Ljubi Jezusček se te spomni tudi k letu! . . .“

Resnično: Dokler živi med nami še kaj miločutnih, krščanskih src, hodili bodo poslanci in poslanke ljubega Jezusčka še vedno po kočah ubogih ljudi, prinašajoč jim tolažbe in pomoči. . . .

Janko Leban.

Zgodnji sneg.

Peževalo je že štirinajst dni, kar me je iznenadil nekega jutra sneg. Vstal sem in gledal skozi okno. Vse je bilo belo.

Opoldne tistega dne sem šel malo po vasi. Bil sem pri svojcih na počitnicah za par dni. Tupatam